meie jures seål koias kui agga meie mollemad ollime seål koias. Ja sellesinnatse naese poeg surri öse ärra, et ta tedda olli ärramagganud. Ja ta tousis kesk ööd ülles ja wöttis mo poia mo körwast ärra, kui so ümmardaja maggas ja panni tedda omma sülle, ja omma surnud poia panni ta minno sülle. Kui ma homiko üllestousin omma poia immetama, wata, siis olli ta surnud, ja ma tunnistasin homiko tedda, ja wata se ep olnud mitte mo poeg, mis ma ilmale tonud. Ja teine naene ütles: Ei mitte, minno poeg ellab, ja sinno poeg on surnud; agga teine ütles: Ei mitte nenda, so poeg on surnud, ja mo poeg ellab; Ja nenda räkisid ja waidlesid nemmad tük aega kunninga ette. Mis kohhut piddi nüüd moistetama? Sure kannatussega olli kunningas neid kuulnud agga ta ei saand kummastki tössist märki, kelle pool öigus ja

ja tödde piddi ollema. Tunnistus mehhi ei olnud, sest nemmad ollid üksipäinis ühhes koias ellanud. Ösel olli keik sündinud, peälegi kui teine magganud, kuida ta siis teädis, mis teine ösel teggi. Lastest ei woind ka märki sada, sesi need ollid mollemad pea ühheiggased ja ükski ei olnud neid enne näinud, kui agga need kaks rüdlejad naesed. Sepärrast arwas kunningas ommas meles ärra, ei ükski muido, kui nende naeste omma südda woib siin töt üllestunnistada, ja siis ütles ta neile: Teine ütleb: sesinnane on mo poeg, ja so poeg on surnud; ja teine ütleb: Ei mitte nenda, so poeg on surnud, ja mo poeg on ellus. Toge mulle üks moök, ja se todi kunninga ette. Siis ütles ta: Raiuge poleks se laps, mis ellus, ja andge teine pool ühhele ja teine pool teisele. Ei olnud kunninga meel mitte, sedda sütuma last ärratappa, waid et ta

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1762, lk. 23